

РЕШЕНИЕ

№ 38507

гр. София, 06.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2002** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. Т. И., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Н. К. – САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка. № GRAM-1412912 от 29.09.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор В. П., отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН му е наложена ПАМ-временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр.1 от ЗДвП - за управление на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

С жалбата се оспорва и Наказателно постановление № 25-4332-031092 от 10.12.2025 г., издадено от Началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“. Със заявление от 06.07.2026 г. оспорващия заявява, че поддържа само жалбата срещу административния акт - ЗППАМ № GRAM-1412912 от 29.09.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор В. П., отдел „Пътна полиция“ СДВР. Предвид горното, съда не следва да се произнася по недопустимостта на оспорването по реда на АПК на Наказателно постановление № 25-4332-031092 от 10.12.2025 г., издадено от Началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. В жалбата се излагат доводи за неспазване на изискванията за форма и съдържание на административния акт, тъй като заповедта не била мотивирана. Освен това макар

дерегистрацията да се извършва служебно, следвало за нея да бъде уведомен собственика на автомобила, за да може той да съобрази поведението си. Регистъра не бил публичен и собственика не знаел кога точно е прекратена регистрацията на МПС, нямало доказателства за наличие на субективна страна, поради което не можело да се приеме, че е извършил виновно нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП и да се направи извода, че са налице предпоставките за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП. Твърди се, че оспорената заповед противоречи на принципа за съразмерност в чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК. Моли съда, да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е становище по същността на спора, претендират се разноски на осн. чл.38,ал.2 ЗА.

Ответникът – мл. автоконтрольор В. П., мл. авконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно призован, чрез процесуалния си представител, гл. юрисконсулт В. П., представя писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че законодателят е предвидил прекратяване на регистрацията на МПС когато има осъществен състав на нарушение на ЗДвП, за което е предвидено лишаване от правоуправление. ПАМ се прилагала до решаване на въпроса с отговорността. Поддържа, че Заповедта за прилагане на ПАМ е правилна и законосъобразна, поради което моли за решение в този смисъл. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на разноските.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.09.2025 г., около 11.18 ч., в [населено място] Т. И. управлявал лек автомобил „С. Ц 4“, е рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], когато водачът бил спрян за проверка от полицейски служители на ОПП-СДВР.

В хода на проверката било установено, че жалбоподателят управлявал автомобил, който не бил регистриран по надлежния ред поради служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 05.06.2025 г., поради което В. Ц. П. - на длъжност мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, съставил срещу А. Т. И. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4627856/29.09.2025 г. за извършено нарушение по чл.140, ал.1, пр. 1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, който го подписал с отбелязване, че няма възражения.

С АУАН са иззети СУМПС №[ЕИК], 2 бр. регистрационни табели с рег. Номер С. и свидетелството за регистрация на МПС (СРМПС) №[ЕИК].

С оспорената ЗППАМ № GRAM-1412912 от 29.09.2025 г., издадена от В. П., мл. авконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Посочено е, че отнетото СУМПС е с №[ЕИК]. От фактическа страна наложената ПАМ се основава на констатациите в АУАН, серия ГА № 4627856/29.09.2025 г., с изрично позоваване на акта, като съдържанието му е възпроизведено и в заповедта.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по случая, и служебно изисканите от съда, в т. ч. обжалваната ЗППАМ, цитираният погоре АУАН, справка-картон на водача И.; Заповед № 513з-9613/13.09.2024 г. на директора на СДВР; Заповед № 8121К- 12547/12.09.2024 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, приемо-предавателен протокол, справки за собственост и история на промените в регистрацията на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] от централна база данни АИС КАТ, справка рег. № 433200-21516/20.02.2026 г.

От справка за регистрацията на МПС – лек автомобил "С. Ц4" с рег. [рег.номер на МПС] , се установява, че същият е собственост на Л. П. П., а предстоящ собственик и Н. К. С..

При така установената фактическа обстановка, като обсъди направените в жалбата оплаквания, становищата и доводите на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед ПАМ, в законово установения срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в пределите на делегираните му правомощия със ; Заповед № 513з-9613/13.09.2024 г. на директора на СДВР; Заповед № 8121К- 12547/12.09.2024 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

ЗППАМ е постановена в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване. Като правно основание за издаване на заповедта и за наложената с нея ПАМ, е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП, която норма регламентира прилагането на ПАМ "временно отнемане на СУМПС" до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, на водач, който е извършил нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Следователно, за разлика от останалите състави на ПАМ "временно отнемане на СУМПС", установени в чл. 171 т. 1, б. "а" – б. "ж" от ЗДвП, съдържащи описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, предвидени в закона като основание за налагане на ПАМ, нововъведените основания по буква "з" съдържат препращане към административнонаказателни разпоредби, т. е. материалноправното основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" се свързва с конкретно извършени от водача административни нарушения по ЗДвП. Ето защо, за да се смята за изпълнено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, заповедта следва да съдържа както описание на онези обстоятелства, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на законово регламентираната материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП, така и посочване на състава на административно нарушение, който се явява осъществен с установеното деяние, т. е. административнонаказателната разпоредба, регламентираща съставомерността на деянието като административно нарушение, за

което е предвидено налагане на административно наказание "лишаване от право да се управлява МПС". В случая в обжалваната заповед са описани всички факти със съставомерен характер (какво е установено – кой, кога, къде и какво е извършил). Посочена е и административнонаказателната разпоредба, определяща деянието като административно нарушение, за което е предвидено наказание "лишаване от право да се управлява МПС", с извършването на каквото нарушение законът свързва прилагането на процесната ПАМ, а именно – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. В този смисъл оспорената заповед се явява постановена при спазване на императивното законово изискване за мотивираност на упражненото административно правомощие от гледна точка на извършеното водача деяние и на допуснатото с него конкретно нарушение, осъществяващо признаците на административнонаказателен състав по ЗДвП измежду посочените като основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП административни нарушения.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно – следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) ПАМ се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, за извършени от водача нарушения, за които е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

Нарушението по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо жалбоподателя, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Нормата чл. 143, ал. 15 от ЗДвП регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство (ППС) на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му не изпълни задължението си да го регистрира, или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика. Не е спорно, а и от представената с преписката справка за регистрация на процесното МПС се установява, че регистрацията му е била прекратена служебно на 05.06.2025 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради това, че собственикът му Н. К. С. в двумесечен срок от придобиването му не е изпълнила задължението си да го регистрира.

Доколкото обаче жалбоподателят не е собственик на процесното МПС, вмененото му административно нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП би могло да бъде извършено от него единствено и само ако е съзнавал (ако е знаел, допускал или би могъл да допусне), че към датата на управлението му от него то е било със служебно прекратена регистрация. В противен случай деянието му – управление на МПС със служебно прекратена регистрация, съответно нерегистрирано по надлежния ред МПС, макар да нарушава установения ред на държавното

управление и да е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, не би било извършено от него виновно и по аргумент от дефиницията по чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) не би съставлявало административно нарушение. В случая процесното МПС е било с регистрационни табели и със СРМПС – същите са били иззети едва при съставянето на АУАН, и не се установи, а и не се твърди собственикът на МПС да е уведомил водача – жалбоподателя, че МПС е със служебно прекратена регистрация или за обстоятелствата, обуславящи нейното прекратяване – че е придобил собствеността върху МПС преди повече от два месеца и не е изпълнил задължението си да го регистрира на свое име. Тези данни, преценени в съвкупност, обуславят извод, че към момента на управление на процесното МПС на 29.09.2025 г. жалбоподателят не е знаел, не е допускал и не би могъл да допусне, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, поради което, макар с деянието си да е осъществил от обективна страна признаците от състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, последното не може да му бъде вменено във вина и следователно извършеното от него не съставлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН.

Въз основа на изложеното съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна дейтелност от субективна страна – виновно извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя обуславя извод, че обжалваният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон, а и при допуснато съществено нарушение на изискването на чл. 35 от АПК за постановяване на акта при изяснена фактическа обстановка, доколкото изобщо не е изследван въпроса за съзнаването от жалбоподателя на обстоятелството, че управляваното от него МПС е със служебно прекратена регистрация (и то при наличие на данни за обратното – водачът не е бил собственик на автомобила, автомобилът е бил с регистрационни табели и водачът е разполагал за него със СРМПС, което е и представил), съответно не са събирани доказателства в тази насока в нарушение на принципа за служебното начало по чл. 9 от АПК.

Принудителните административни мерки (каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП), са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения по повод на неправомерно поведение с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В случая, доколкото прилагането на обжалваната ПАМ не е доказано от гл. т. наличието на материалноправна предпоставка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП, същата не се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидените в закона цели.

По изложените съображения оспорената ЗППАМ, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, следва да бъде отменена, като

незаконосъобразна.

При този изход от спора жалбоподателят има право на разноски съобразно нормата на чл.143 ал.1 АПК.

Същите за предявени от съда на основание чл.38 ал.2 вр. чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата.

Ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съда приема за основателно.

В своята преценка настоящият състав приема:

Хипотезата на заявената претенция и основание за разноски е изрично посочена в договора за правна защита и съдействие от 05.03.2026 г. - чл.38 ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, като т.2 визира „материално затруднени лица“.

Нормативната конструкция по ЗАдв. е регламентирана възможността адвокат да оказва безплатно съдействие на материално затруднени лица за което му се дължи адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2.

Макар да липсва легална дефиниция на понятието „материално затруднени лица“, то същото не следва да се прилага автоматично. Нормативната формулировка да е изключително широка, като не съдържа конкретика нито относно степента и вида материално затруднение, нито неговият постоянен или временен характер.

Към искането за разноски, като доказателства е приложена само договора за правна защита и съдействие от 05.03.2026 г. Няма приложна декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, от която да е видно разполагаемия материален актив с който разполага жалбоподателя или какъвто и да е друг документ или аргументи удостоверяващи, степента и вида материално затруднение.

Това не позволява на съда напълно категорично да заключи, че жалбоподателя представлява материално затруднено лице. Същевременно в настоящата хипотеза, още повече – при липса на каквито и да е представени доказателства съдът не разполага с дискреция да прецени реалното икономическо състояние на лицето.

Освен това прилагането на Наредба № 1/2004 г. с автоматизъм е постановка трайно противоречаща на правото на ЕС.

В един от своите значими актове в материята, а именно – определение № 50015 от 16.02.2024г. по т.д. № 1908 по описа за 2022, ВКС е постановил ясно, че:

„...представителството по чл.38, ал.1, т.2 ЗА се осъществява само по силата на изявление, че лицата са материално затруднени. Заплащането на възнаграждение по ЗПП е предпоставено от отчет на адвоката, като конкретният му размер се предлага от адвокатския съвет с оглед вида и количеството на извършваната дейност и се определя от НБПП (чл.38 ЗПП) в границите на посочени минимален и максимален размери, докато с нормата на чл.38, ал.2 ЗА е вменено задължение на съда да присъди минималното

възнаграждение по наредбата на съсловната организация, без възможност да го намалява под определения размер.

Възнагражденията, предвидени в наредбата по ЗПП, са значително в по-нисък размер от тези в наредбата по ЗА за един и същи вид работа. Конкретно: по НЗПП за възнаграждението по административни дела за една инстанция е от 200 до 300 лева. А по чл. 8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. - 1000 лева. При така посочените особености в правната уредба на адвокатските услуги се установява, че е налице непропорционалност при заплащане на оказвана адвокатска помощ на материално затруднени лица, като са създадени два режима, преследващи идентични цели, но постигащи различни крайни резултати в разрез с принципите на конкурентност. Несъответствието се изразява в това, че са създадени облекчени условия за осъществяване на безплатно процесуално представителство за материално затруднени лица по ЗА (без преценка от съда на икономическото им състояние), като въпреки това насрещната страна е задължена да възмезди правната защита в по-висок размер от този по НЗПП и то такъв, който е приет от съсловната организация на адвокатите и е обвързващ за съда. В този смисъл социалната помощ се прехвърля изцяло в тежест на насрещната страна, а адвокатска услуга, независимо че е била поета за изпълнение с тази цел, престава да се счита за предоставена в обществен интерес, след като възнаграждението на адвоката се определя в размер, под който той не би могъл да договаря дори и в общия случай.

Несъразмерност има и при възмездяване на процесуалното представителство, осъществявано от юрисконсулт по чл.78, ал.8 ГПК и това на адвокат по чл.38, ал.2 ЗА, като и в двете хипотези възнаграждението не е уговорено в договор за правна защита по конкретно дело, а се определя от съда, който е обвързан от размерите по две различни наредби, независимо че услугата се осъществява винаги от правоспособни юристи. Действително при определяне на възнаграждение от съда по НЗПП съществува възможност за преценка на фактичестката и правна сложност на делото предвид посочените минимални и максимални размери, а ограничението до максималния размер по чл.78, ал.8 ГПК отразява обстоятелство, че юрисконсултът работи по договор с представлявания. Независимо от това насрещната страна понася в различен размер отговорността за разносните в зависимост от избора на доверителя – дали да се представлява от юрисконсулт или от адвокат.

Решението на Висшия адвокатски съвет за приемане на наредба за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения представлява съгласуване на цените от всички участници на пазара на адвокатски услуги и преследваните цели, дори и същите да са легитимни за този сектор, не могат да се постигат чрез възлагане на задължение на съда при безплатно процесуално представителство възнаграждението да бъде в посочения в наредбата минимален размер.

Въведеното с чл.38, ал.2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, в какъвто

смисъл е даденото тълкуване в решението по дело C-438/22 на СЕС.

По изложените съображения нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото“.

Посочените съображения настоящият състав възприема изцяло, като счита за напълно недопустима една нормативна постановка като процесната, изразяваща се в създаване на двоен и коренно различен стандарт на възнагражденията при заплащане на правна помощ/приложима в случаите на материална затрудненост/ и заплащане на правна помощ на материално затруднени лица но по закона за адвокатурата. Извън това нормативното определяне на размера на едно възнаграждение, чиято същност следва да бъде подчинена на правилата на свободно договаряне при това с автоматизъм, СЕС е квалифицирал ясно като антиконкурентна постановка и е задължил националният съдия да отказва присъждането на обезщетения в такъв размер под риск от нарушение на правото на ЕС/виж решение от 25 януари, 2024г. по дело C-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71/.

В този смисъл и като приема, че е дискуссионно дали правната помощ е следвало да бъде оказвана в хипотезата на чл.38 ал.1 т.2 ЗАДв., но независимо от това правна помощ все пак е оказана, както и че нормата на чл.38 ал.2 от ЗАДв. препращаща към Наредба № 1/2004г. е в противоречие на правото на ЕС и като такава не следва да се прилага, то съдът следва да определи възнаграждението с оглед фактическата и правна сложност на спора.

Процесният спор се е развил и приключил в рамките на едно съдебно заседание, процесуалния представител на жалбоподателя не е присъствал на заседанието, като спора не предполага никакви фактически установявания, всъщност – спор по фактите не е налице между страните, а само по правото. Успоредно с това е налице практика на ВАС в аналогични хипотези, което позволява делото да не се квалифицира, като дело с фактическа и правна сложност.

Поради това, дължимото възнаграждение на адв. К. съдът определя в размер на 300 лева /153,39 евро/.

В резултат на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 153,39 евро адвокатско възнаграждение и 5,11 евро държавна такса – общо 158,50 евро.

Водим от горните мотиви, Административен съд София - град на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Т. И., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Н. К. – САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка. № GRAM-1412912 от 29.09.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор В. П., отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН му е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр.1 от ЗДвП - за управление на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Т. И., ЕГН: [ЕГН] сумата от 158,50 евро. (сто петдесет и осем евро и петдесет евроцента), представляваща направени разноски по делото.

Решението е окончателно съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Съдия: